Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΣΤΗΝ αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ γραφεῖο τῆς νευρολόγου Ἰουλιέττας Μπρεζεῖ. Ὁ κ. Ὀλιβιὲ Ζουμελέν, ἕνας ἄντρας 35 περίπου χρόνων, πολὺ συμπαθητικὸς καὶ μὲ πολὺ καλὸ παρουσιαστικό, περιμένει).

ΖΟΥΜΕΛΕΝ. — Τέσσερες παρὰ ὀκτώ... Εἶνε ἀλίθιο αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ μὲ πιάση ἡ κρίσι μου καὶ θὰ ρεζιλευτῶ καὶ πάλιν μπροστὰ σ' ἕναν ἀκόμη γιατρό, ὕστερα ἀπὸ τόσους καὶ τόσους ποὺ μ' ἔχουν δεῖ ὥς τώρα τοῦ κάκου!... Καὶ αὐτὴ τὴ φορά, μάλιστα ὁ γιατρὸς δὲν εἶνε ἀρσενικός, ἀλλὰ θηλυκός. Ποιὸς ξέρει, θὰ εἶνε καμμιὰ ἄσχημη γεροντοκόρη, μὲ γυαλιά... Θεέ μου, δὲν φεύγω καλύτερα... Ναί, ἀλλὰ τότε ἡ κρίσι μου θὰ μὲ πιάση μές στὸ δρόμο, ἢ μέσα στὸ αὐτοκίνητο, καὶ τί θὰ γίνω... Θεέ μου!... μοῦ φαίνεται πὼς ἄρχισε κιόλας ἡ κρίσι... Νά, αἰσθάνομαι πὼς ἡ καρδιά μου χτυπάει δυνατά. Σίγουρα θἄχω καὶ πυρετό... *(Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα θερμόμετρο, ξεκουμπώνει τὸ πουκάμισό του καὶ τὸ χώνει κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλη του).* Τί ἀγωνία, Θεέ μου, τί ἀγωνία! Θὰ εἶνε φοβερὴ ἡ σημερινή μου κρίσι! Θἄδινα ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ μὴ βρίσκομαι ἐδῶ. *(Βγάζει τὸ θερμόμετρο καὶ τὸ κυττάζει).* 36 καὶ 4. Πολὺ χαμηλὴ θερμοκρασία... Ἔχω ὑποθερμία μὲ ἰσχυροὺς παλμούς... Τὸ χειρότερο, δηλαδή, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη! Θεέ μου, Θεέ μου!

(Ἡ Ἰουλιέττα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν μισάνοιχτη πόρτα τοῦ γραφείου της παρακολούθησε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, κρίνει κατάλληλη τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ παρουσιαστῆ).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, *(χαμογελῶντας).*— Κύριε...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, *(χαιρετῶντας μὲ μιὰν εὐχάριστη ἔκπληξι στὸ πρόσωπό του).*-- Ἡ κυρία μητέρα σας εὐκαιρεῖ νὰ μὲ δεχτῆ;

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, *(ξαφνιασμένη).* Ἡ μητέρα μου;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ναί, ἡ νευρολόγος.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Ἡ νευρολόγος, κύριε, εἶμαι ἐγώ.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, *(παρασυρόμενος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του).* Τόσο νέα καὶ τόσο ὄμορφη! *(Καταλαβαίνοντας ὅτι ἔκανε γκάφφα).* Μὲ συγχωρεῖτε, ἤθελα νὰ πῶ ὅτι δὲν φανταζόμουν ποτὲ πὼς μιὰ τόσο σοφὴ καὶ διάσημη νευρολόγος, θὰ ἤτανε τόσο νέα...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Εἶστε πολὺ εὐγενικός! *(Δείχνοντάς του ἕνα κάθισμα).* Ἐκ πρώτης ὄψεως μοῦ φαίνεται, κύριε, ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε σοβαρό. Ὅσο ἕνας ἄντρας δὲν βγάζει ἐντελῶς ἀπὸ τὸ νοῦ του τὴ γυναῖκα, θὰ πῆ ὅτι τὸ νευρικό του σύστημα εἶνε ἐν τάξει...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Σᾶς βεβαιῶ, κυρία, ὅτι εἶνε καιρὸς ποὺ δὲν συλλογίστηκα τὶς γυναῖκες...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Καὶ τότε λοιπὸν τί συλλογίζεστε;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Τὴν ἀρρώστεια μου.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ὤ!... Αὐτὴ ὑπάρχει μονάχα στὴ φαντασία σας. Πέστε μου ὡστόσο τί ἔχετε.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ἕνα πλῆθος πράγματα... Διάφορες ἀγωνίες δίχως λόγο, διάφορες μανίες...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Δηλαδή;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ. — Νά, ἔξαφνα, φοβοῦμαι τρομερὰ τὰ μικρόβια. Καμμιὰ δεκαριὰ φορὲς τὴ μέρα πλένω τὸ στόμα μου μὲ ἀντισηπτικὰ καὶ ὕστερα κάνω εἰσπνοὲς εὐκαλύπτου... Ἀναπνέει κανεὶς τόσα μικρόβια...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.—Ὕστερα;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ὤ! εἶνε πολλά, πάρα πολλὰ αὐτὰ ποὺ ἔχω... Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πεθάνω...

(Ἡ Ἰουλιέττα ἐξετάζει τοὺς σφυγμούς του, τὴν πνοή του, καὶ τὸ νευρικό του σύστημα. Ὅλα εἶνε ἐν ἀπολύτῳ τάξει).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, *(κυττάζοντας τὸ ρολόϊ της καὶ χαμογελῶντας).* Κύριε, δὲν ἔχετε καμμιὰ ἀπολύτως ὀργανικὴ πάθησι, οὔτε ὅμως καὶ νευρική. Ἀπόδειξις ὅτι πέρασε ἡ ὥρα τῆς κρίσεώς σας καὶ δὲν αἰσθανθήκατε τίποτε ἀπολύτως. Ἡ ὥρα εἶνε τέσσερες καὶ τέταρτο καὶ τὴν κρίσι σας τὴν παθαίνατε στὶς τέσσερες, ὅπως σᾶς ἄκουσα νὰ λέτε προηγουμένως. Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ εἶστε ἐντελῶς ἥσυχος...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, *(μὲ πρόσωπο ποὺ λαμποκοπᾶ ἀπὸ χαρά).* Θαῦμα! Θαῦμα! Θαῦμα! Ἐκάνατε ἕνα θαῦμα! Τελείωσε, δὲν ἔχω πειὰ οὔτε ἀγωνίες, οὔτε φόβους, τίποτε ἀπολύτως... Τὰ διώξατε ὅλ' αὐτὰ ὅπως διώχνει ὁ ἥλιος τὰ σύννεφα...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, *(χαμογελῶντας).*—Εἶνε πολὺ ποιητικὸ αὐτὸ ποὺ εἴπατε!

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, *(κυττάζοντάς την στὰ μάτια).* - Μοῦ τὸ ἐμπνεύσατε ἐσεῖς...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.—Φίλε μου, τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, *(μὲ ἀσυγκράτητη χαρά).*— Φίλε μου! Μὲ εἴπατε «φίλε μου»! Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος!

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Κύριε Ζουμελέν, νομίζω ὅτι προχωρήσαμε πολύ. Ἄς ξαναγίνουμε ὅ,τι εἴμαστε καὶ πρὸ ὀλίγου: σεῖς, ἕνας πελάτης ἁπλῶς...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ἀδύνατον...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Κι' ἐγὼ ἕνας γιατρὸς καὶ τίποτε ἄλλο.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Θὰ μπορούσατε νὰ τὸ κάνετε αὐτό;

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Πρέπει. Οἱ δρόμοι μας εἶνε διαφορετικοί. Ἄς τοὺς ξαναπάρουμε...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ὅλοι οἱ δρόμοι βγάζουν στὴ Ρώμη.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Κύριε Ζουμελὲν ἔχετε πνεῦμα...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Σεῖς μὲ κάνατε καὶ τὸ ξαναβρῆκα.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ἀντίο!

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ὤ! τί ἄσχημη λέξι!

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Δὲν μπορῶ, ὡστόσο, νὰ σᾶς στείλω στὸ διάβολο!

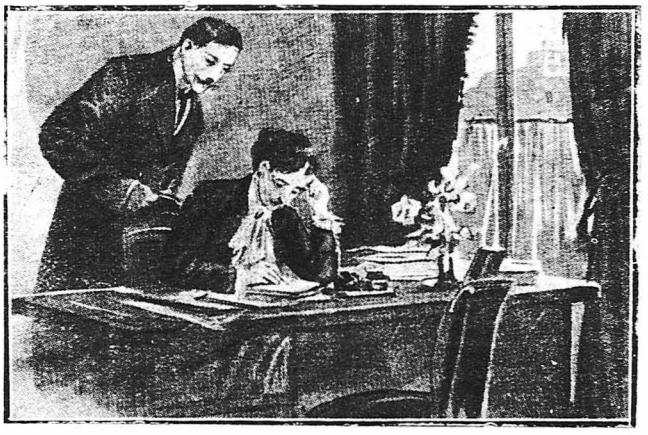

Ἡ Ἰουλιέττα γράφει τὴ συνταγή, ἐνῶ ὁ Ζουμελὲν στέκει ἀπὸ πάνω της.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Μὲ σᾶς καὶ ἡ κόλασις θὰ ἦταν παράδεισος. *(Σὲ θλιβερὸ τόνο)*: Ὥστε λοιπὸν μὲ διώχνετε, χωρὶς νὰ μοῦ δώσετε καὶ μιὰ συνταγή;

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, *(προχώρῶντας πρὸς τὸ γραφεῖο της).*— Ἔχετε δίκηο... Περιμένετε μιὰ στιγμή...

(Ἡ Ἰουλιέττα γράφει τὴ συνταγή, ἐνῶ ὁ Ζουμελὲν πάει καὶ κυττάζει ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμο της).

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Πῶς! Ψυχρολουσίες, βαλεριάνα, μπρομούρ... Ἀ! Ὄχι, ἐπιτρέψτε μου νὰ διαφωνήσω!... Δὲν εἶνε καθόλου ἀποτελεσματικὰ τὰ γιατρικὰ ποὺ μοῦ γράφετε. Τὰ ἔχω δοκιμάσει ὅλα. Νὰ σᾶς τὰ πῶ ἐγώ, τί θὰ μὲ κάνη καλά... Θεραπεία δι' ἀτ' εὐθείας ὑποβολῆς. Κάθε μέρα ὁ ἀσθενὴς θὰ ὑποβάλλεται ἐπὶ μιαν ὥρα στὴν ἐνέργεια τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν μειδιαμάτων τῆς ἰατροῦ...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ διατάξω μιὰ τέτοια κοῦρα.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Τὰ γράφω ἐγὼ καὶ τὴν ὑπογράφετε σεῖς. Αὐτὸ μοῦ φτάνει.

(Τῆς πιάνει τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸ φιλήση).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, *(ἐγκαταλείποντας τὸ χέρι της, καὶ ὕστερα τὸ πρόσωπό της, καὶ κατόπιν τὰ χείλη της, στὰ φιλήματα τοῦ ἀρρώστου).*— Καὶ τώρα μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ θεραπεία...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, *(κλείνοντάς της τὸ στόμα μ' ἕνα φίλημα).*— Ἐγώ, ἐγώ, πολυαγαπημένη μου, θὰ γίνω ὁ γιατρός σου!...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

ἀθανάτους καὶ ξανάρχισε μὲ λύσσα τὰς ἐναντίον τῆς Ἀκαδημίας ἐπιθέσεις του.

Ἡ μαρκησία Πομπαδοὺρ γιὰ νὰ γλυκάνη τὴν πίκρα ποὺ τοῦ προξένησε ὁ βασιλεύς, διάταξε νὰ δίνουν στὸν Πιρὸν ἀπ' τὸ ἰδιαίτερό της ταμεῖο δύο περίπου χιλιάδες σημερινὰ φράγκα τὸ χρόνο.

Ὁ Ἀλέξης Πιρὸν πέθανε τυφλός, ἀπὸ γεροντικὴ ἐξάντλησι, σὲ ἡλικία 84 ἐτῶν. Μέχρι τῶν τελευταίων του στιγμῶν διετήρησε τὴ διαύγεια καὶ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του.

— Πές μας κάτι ἔξυπνο, δάσκαλε, τοῦ λέγανε οἱ πιστοί του φίλοι δακρυσμένοι πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου του.

Τότε ὁ Πιρὸν τοὺς ὑπαγόρευσε τρία ἐπιγράμματα, τὰ τελευταῖα του... εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐπιγραμμάτων ποὺ πιθανῶς θἄγραφε ἐναντίον του ὁ Βολταῖρος, μετὰ τὸ θάνατό του!

Ἀτυχῶς, τὰ ἐπιγράμματα αὐτὰ δὲν δημοσιευθήκανε, γιατὶ ὁ Βολταῖρος δὲν ἔγραψε τίποτα ἐναντίον του, κατ' ἄλλους σεβασθεὶς τὴ μνήμη τοῦ φοβεροῦ του ἀντιπάλου, κατ' ἄλλους γιατὶ φοβήθηκε μήπως ὁ Πιρὸν καὶ νεκρὸς εἰπεῖ τὴν τελευταία λέξι!...

Κατάπιν, ὅπως καὶ ὁ Σκαρών, ἔγραψε μόνος του τὸ ἐπιτύμβιό του, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπείραξε γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς ἀκαδημαϊκούς:

Ἐνθάδε κεῖται ἀπ' τὸν Πιρὸν ὅ,τ' ἔχει ἀπομείνει
Ὄπ' οὔτ' ἀκαδημαϊκὸς δὲ μπόρεσε νὰ γίνη.